

[Inge Krogh]

se af menneskerettighederne, og man må håbe, at det vil kunne komme til en frigivelse inden alt for længe.

Besættelsen af Afghanistan rystede verden, og specielt et lille land som Danmark så med forfærdelse, hvor hurtigt et land kan blive besat. Der høres ikke meget derfra, bl. a. vel fordi journalister ikke kan få tilladelse til at komme ind i landet. Der kommer tilsyneladende stadig flere russiske tropper til landet, og nogle har deres familier med. Der er uro, der er kampaktiviteter mellem befolkningen og besættelsesmagten. Der er desuden et meget stort flygtningeproblem, idet afghanere er flygtet til nabolandene. Sovjetunionen har ikke konsolideret sig, og problemerne er som sagt meget store. Man må tilslutte sig EF-ministrenes udtalelse om, at der i overensstemmelse med FN-resolutionen vil blive mulighed for, at Afghanistan vender tilbage som en neutral og alliancefri stat, og at stormagterne kan holde sig væk fra al indblanding, men problemet er meget stort.

Man må med tilfredshed notere, at der har været kontakt mellem USA's og Sovjetunionens udenrigsministre i Wien. Der har været kontakt mellem Frankrigs præsident, Giscard d'Estaing, og Bresjnev, men desværre var der utilfredshed hos USA over, at man ikke havde været underrettet om disse forhold.

Danmark har et stort ansvar over for udviklingslandene. Danmark har problemer – vi synes selv, de er store – men vi er et rigt land sammenlignet med de u-lande, som vi hjælper. Der er ingen sammenligning. Man fik et tydeligt indtryk af det under den rejse, udenrigsudvalget foretog til Indien og Bangladesh. Mennesker lever på fortovet, lever af tilfældigt arbejde og det meste af tiden på sultegrænsen. Børn får kun ringe undervisning. Måske ser det ikke ud af meget, hvad der kan gøres i et stort land, men man kan sætte initiativer i gang, og ringene kan brede sig. Som udenrigsministeren har udtalt: u-landsbistanden må betragtes som en del af vores forsvar; man skaber forbindelser, afspænding og venskaber i u-landene. Det er også positivt at se, at man gennem u-landsbistanden støtter Zimbabwe, hvor udviklingen synes at være rolig. Men det er tankevækkende, som det er omtalt i Willy Brandts rapport, at der til oprustning bruges 450 mia

dollars, men til udviklingsbistand kun 20 mia dollars.

Ib Christensen (DR):

Regeringens verbale bekendelse til en udenrigs- og sikkerhedspolitik, der lægger afgørende vægt på samarbejde og samhandel med samt bistand til den tredje verden, står i skærende kontrast til dens handlinger. For det første planlægger regeringen at skære den tidligere besluttede bistandshjælp ned med flere hundrede millioner kroner i de kommende 4 år. For det andet accepterer regeringen EF's klart protektionistiske handelspolitik over for de mange store og folkerige samt meget fattige udviklingslande, der ikke er omfattet af Lomékonventionen. For det tredje underkaster regeringen sig en fælles EF-udenrigspolitik, der i realiteten ignorerer FN og hele den tredje verden ved gennem selvrådige sanktioner og ukritisk støtte til amerikanske aktioner at isolere os fra den tredje verden.

Retsforbundet vedstår Danmarks traktatmæssige forpligtelser over for NATO, men vi tager afstand fra, at NATOs område direkte eller indirekte udvides. Vi savner en tilsvarende klarhed i udenrigsministerens tale.

Ministerens tale er i det hele taget mest karakteristisk ved det, den ikke siger, f. eks. hvad EF-udvidelsen med Grækenland, Spanien og Portugal får af følger for EF's landbrugspolitik og dermed dansk landbrug. På den anden side siger det alt om regeringens prioritering, at der ofres tre linjer på omtale af det nordiske samarbejde uden nogen konkretisering, mens EF optager 60 linjer.

Den barske kendsgerning bag regeringens fraser er, at Danmark ikke længere har nogen form for selvstændig udenrigspolitik, men at den i alt væsentligt beslutes af EF. Passiv underkastelse under EF's ledende lande er det, der karakteriserer dansk udenrigspolitik.

Dette er ikke efter det danske folks ønske. Det er i modstrid med dets interesser og synspunkter. Det er ikke i verdensfredens interesse, at Danmark giver totalt afkald på sammen med de øvrige nordiske lande i FN og andetsteds at føre en aktiv og progressiv udenrigspolitik, der udjævner kløften mellem Nord og Syd og afspænder forholdet mellem Øst og Vest.